

POSTANOWIENIE

19 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Krzysztof Wesołowski

na posiedzeniu niejawnym 19 marca 2024 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa M. J.

przeciwko A. K.

o ochronę dóbr osobistych i zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej M. J.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi

z 14 listopada 2022 r., I ACa 177/22,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej tytułem kosztów postępowania kasacyjnego 810 (osiemset dziesięć) złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia postanowienia powodowi do dnia zapłaty.

[SOP]

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda M. J. od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 14 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje

potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 10 lutego 2023 r., I CSK 4691/22).

Zdaniem skarżącego w sprawie występują istotne zagadnienia prawne sprowadzające się do odpowiedzi na pytania:

1. Czy zarzucenie komuś - w korespondencji e-mail wysłanej do szerokiego grona odbiorców - dokonania zaboru cudzego mienia, w sytuacji,

w której nie doszło ani do kradzieży, ani do przywłaszczenia przedmiotowego mienia, a jedynie do jego przeniesienia z jednego miejsca w drugie - ogólnodostępne - miejsce, uznać należy za naruszenie dóbr osobistych?

2. Czy zarzucanie komuś - w korespondencji e-mail wysłanej do szerokiego grona odbiorców - zakłócania przebiegu prac serwisowych, poprzez dokonanie zaboru kartonu z narzędziami i filtrami - w sytuacji, w której po pierwsze - osoby realizujące prace serwisowe postawiły karton z narzędziami i filtrami w miejscu, w którym on nigdy nie stał, uniemożliwiając tym samym korzystanie z przestrzeni biurowej oraz po drugie - karton z narzędziami i filtrami został przeniesiony do ogólnodostępnego pomieszczenia, znajdującego się nieopodal miejsca realizowania prac serwisowych, uznać należy za naruszenie dóbr osobistych?

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie czyni zadość wymaganiom przewidzianym dla wykazania przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przedstawione zagadnienie powinno mieć charakter ogólny i być możliwe do rozstrzygnięcia w oderwaniu od określonego stanu faktycznego. Tymczasem zagadnienia sformułowane w skardze kasacyjnej są oparte wyłącznie na zindywidualizowanych okolicznościach konkretnej sprawy, ich rozstrzygnięcie nie przyczyniłoby się zatem do rozwoju orzecznictwa, ani do wyjaśnienia istotnego, powszechnie występującego problemu prawnego.

W konsekwencji niecelowe byłoby przyjęcie skargi kasacyjnej powoda do rozpoznania ze względu na potrzebę rozstrzygnięcia kazuistycznie sformułowanego zagadnienia prawnego, którego rozwikłanie jest możliwe przy wykorzystaniu dotychczasowego orzecznictwa Sądu Najwyższego, a zapatrywania wyrażone w uzasadnieniu wyroku Sądu drugiej instancji zostało przekonująco uzasadnione, poprzez odwołanie się do kontekstu wypowiedzi pozwanej, wieloznaczności użytego zwrotu „zabór” oraz skutków tej wypowiedzi.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

M.L.

[ms]